Temps Ordinari - Vint-i-sisè diumenge

Per JosepMB el dl., 21/09/2026 - 00:00

Ez 18,25-28
Fl 2,1-11
Mt 21,28-32

La situació que ens presenta l'Evangeli d'avui no està tan lligat a la resistència a anar a treballar a la vinya, sinó a la sinceritat, almenys de cara al pare i de cara a un mateix. Si de fet cap dels dos fills es porta de manera impecable, un menteix, mentre que l'altre s'equivoca, però es manté sincer.

Mirem el fill que diu "sí", i després no hi va. Ell no vol fer la voluntat del pare, però tampoc es vol posar a discutir i parlar. Així s'amaga darrere d'un "sí", darrere d'un fals assentiment que amaga la seva mandra i que, de moment, li salva la cara. És un hipòcrita. S'esmuny sense conflictes, però enganya i decep el seu pare, faltant-li al respecte d'una forma pitjor aque no haver dit "no". El problema d'un home que es comporta així és que no és només un pecador, sinó també un corrupte, perquè menteix sense problemes per cobrir i camuflar la seva desobediència, sense acceptar cap diàleg o confrontació honesta. La corrupció ens fa mentir i la mentida genera sempre hàbits corruptes, viciats.

L'altre fill, aquell que diu "no" però després hi va, és en canvi sincer. No és perfecte, però és sincer. Certament, ens hauria agradat veure'l dir "sí" immediatament. Però no és així; almenys, manifesta de manera clara i en un cert sentit valenta la seva reticència. Assumeix, per tant, la responsabilitat del seu comportament i actua a la llum del sol. Podríem dir que és un pecador, però no un corrupte. I per al pecador sempre hi ha esperança de redempció; per al corrupte, en canvi, és molt més difícil.

De fet, els seus falsos "sí", aparentment elegants però hipòcrites, i les seves ficcions convertides en hàbit són com un gruixut "mur de goma" darrere del qual s'empara de la veu de la consciència. I aquests hipòcrites fan molt mal.

Mirem-nos ara a nosaltres mateixos i, a la llum de tot això, fem-nos alguna pregunta. Davant del cansament de viure una vida honesta i generosa, de comprometre'm jo segons la voluntat del Pare, estic disposat a dir "sí" cada dia, encara que costi? I quan no ho aconsegueixo, sóc sincer a l'hora d'enfrontar-me amb Déu sobre les meves dificultats, les meves caigudes, les meves fragilitats? I quan dic "no", tiro enrere? L'Evangeli d'avui ens convida a parlar amb el Senyor sobre això. Quan m'equivoco, estic disposat a penedir-me i a rectificar els meus passos? O faig com si res, i visc portant una màscara, preocupant-me només per aparèixer com a bo i correcte? En definitiva, sóc un pecador, com tots, o hi ha en mi una mica de corrupte?

ETIQUETES
SINCERITAT HIPOCRESIA CORRUPCIÓ